

ketteri med den gyldne Ungdom —; vi kan ej være Alvorsmænd paa slikt. Til disse ærede Medlemmer, hvis der findes saadanne, ønsker jeg at sige: Her er ikke Tale om ungdommeligt Humør og ungdommelig Kaadhed, her er Tale kun om drengagtig Dumhed og drengagtig Raahed. Og her er ikke Tale om en Bagatel; thi det er en højst alvorlig Sag, at en Universitetslærer for første Gang i Universitetets Annaler har faaet sin Mund kneblet af en Horde Spektakelmagere, der kom til hans Forelæsning ikke for at høre ham, men udelukkende for at gøre Skandalen.

Det er altid et slet Kampmiddel at skraale en Modstander ned fra Talerstolen. Paa Folkemøder og ved Vælgermøder bruges undertiden dette Kampmiddel. Men Universitetet har hidtil været en fredlyst Plet. Nu øver man ogsaa der Vold mod Tankens og Ordets Frihed.

Det afgørende Kendetegn paa, at man virkelig hylder den videnskabelige Forsknings Frihed, er dette og kun dette, at man lader den have fri Raadighed og respekterer det Aandsarbejde, der ligger bag den, ogsaa naar den kommer til Resultater, der mishager en, og som er ens Livsanskuelse imod. Af en Videnskabsmand kan man forlange, at han bøjer sig for de Argumenter, de Beviser, som fremføres fra en anden Lejr, naar de er stærkere end hans egne. Af den unge Student kan man i alt Fald kræve det Mindstemaal af Respekt for videnskabelig Forskning, at han i Tavshed paahører den ham usympatiske Retnings Argumenter, og at han under ingen Omstændigheder hindrer disse Argumenter i at komme til Orde. Det var dette, som skete paa Universitetet. Jeg synes, at det maa være enhver, som ønsker at holde vor videnskabelige Højskole i Ære, magtpaaliggende, at der hurtigst muligt træffes Foranstaltninger, saaledes at slige Ekscesser fremtidig kan forebygges.

Det er i denne Forbindelse uden Betydning, om Dr. Simonsens Kritik, der underbyggedes med Citater og Grunde, var overdreven stærk eller ikke. Jeg staar ikke her som Defensor for Dr. Simonsens litterære Anskuelser, der neppe falder sammen med mine. For mig er det afgørende: Universitetet har, ved at tildele Hr. Konrad Simonsen den filosofiske Doktorgrad, anerkendt ham som Videnskabsmand og kvalificeret ham til at tale fra Universitetets Kateder. Dr. Simonsen har ubestridelig Ret til at holde Forelæsninger paa Københavns Universitet. Man kan

hilsne ham med Mishag eller Bifaldstilkendegivelser; man kan fortsætte disse unyttige Demonstrationer, naar han har endt sit Foredrag. Men Talefred skal han have. Den fik han ikke. Og dette har, det indrømmer jeg, oprørt mig og det nøjagtigt i samme Maal, som det vilde oprøre mig, dersom en lignende Terrorisme blev udvist mod en hvilken som helst anden Videnskabsmand af en hvilken som helst anden Retning.

Det synes mig derfor absolut nødvendigt, at den Myndighed, der har Tilsyn med og det officielle Ansvar for Landets kulturelle Vækst, sætter sig i Bevægelse. Baade Universitetets Værdighed og den Disciplin, det af Hensyn til sit daglige Arbejde maa kunne opretholde, paakræver Bestemmelser, der er egnede til at forhindre Ordensforstyrrelser. Hvilke Bestemmelser forefindes nu, som kan forhindre Ordensforstyrrelser af den Art, som jeg har omtalt? Ingen!

Ved Teatrene forbyder en Politivedtægt Pibning, naar Gongongen har lydt, og i Overtrædelsestilfælde griber Politiet ind, renser Salen og idømmer Straf. Men paa Universitetet findes der ingen Gongong, og Forelæsningerne overværes ikke af Politiet. Efter hvad man har sagt mig, ønsker Universitetet ikke i noget Tilfælde Politiets Nærværelse, selv ikke i Tilfælde som ved Dr. Simonsens afbrudte Forelæsning, hvor man efter visse Blades Omtale af hans foregaaende Forelæsning med Sikkerhed kunde forudse, at det vilde komme til Spektakler.

I Talen pro Sexto Roscio siger Cicero: Da man spurgte Solon, hvorfor han i sine Love ikke havde fastsat nogen Straf for den, som myrdede sin Fader, svarede han, at han havde troet, at dette vilde ingen gøre. Da man fastsatte Universitetets Love og Regulativer, har man anset det for utænkeligt, at en Universitetslærers Tilhørere ved Piben og Tuden vilde hindre ham i at tale. Tilfældet var ikke forudset.

Universitetets Husorden bestemmer, at „skulde nogen Student gøre sig skyldig i Uorden, Uartighed eller Opsætsighed mod sine foresatte, kan der af de akademiske Myndigheder gives ham offentlig eller privat Irettesættelse eller paalægges ham smaa Pengemulκτη, som ved gentagen Forseelse forhøjes, eller han kan udelukkes fra Stipendierne og for meget grove Forseelser endogsaa relegeres fra Universitetet for en Tid eller for bestandig“. I et Interview i Dagbladet „Vort Land“